

Катерина Дудар

Чоловічий клуб

Видання з паралельним текстом
з ілюстраціями Тетяни Ліхачової

Дніпро · ЛІРА · 2021

Kateryna Dudar

Men's club

Edition with parallel text
with illustrations by Tetiana Likhachova

Dnipro · LIRA · 2021

УДК 821.161.2'06-3
UDC 821.161.2'06-3

Надихаючим і натхненним
Катерина Дудар

Катерина Дудар

Д 81 Чоловічий клуб. Видання з паралельним текстом з ілюстраціями Тетяни Ліхачової. Дніпро: ЛІРА, 2021. 86 с.

Kateryna Dudar

D 81 Men's club. Edition with parallel text with illustrations by Tetiana Likhachova. Dnipro: LIRA, 2021. 86 p.

ISBN 978-966-981-548-4

П'ятеро особливих чоловіків зібралися в одному Клубі, мета і Засновник якого невідомі. Членство набувається за запрошенням, виключення за бажанням неможливе. То що ж це за місце і чому одні клубмени воліють втекти звідси, а інші ладні на все, аби лишитися?

Five distinguished men gathered in the Club – the goal and the Progenitor of which are unknown. The membership is acquired by invitation, dismemberment due to a wish is impossible. What is that place? Why some clubmen are eager to run away and others are willing to do everything to stay?

УДК 821.161.2'06-3
UDC 821.161.2'06-3

ISBN 978-966-981-548-4

© Дудар К. Г., 2021
© Ліхачова Т. В., 2021
© ЛІРА, 2021

© Dudar K., 2021
© Likhachova T., 2021
© LIRA, 2021

Найдружнішим фанdomам і вдячним фанам. Ми – кращі!
TendaLee

For inspiring and inspired
Kateryna Dudar

For most welcoming fandoms and grateful fans. We are the best!
TendaLee

Дівчині здалося, наче він виник з туману. Високий чоловік із довгим, зачесаним назад волоссям нахилився до неї і посміхнувся настільки лицемірно, що на мить став живим утіленням слова «омана».

— Ви, часом, не загубилися?

— Ам... ох, – дівчина зашарілася і проти волі зробила крок назад. – Н-ні, пане... я до бібліотеки.

Чоловік плавним рухом витонченої руки вказав на сусідню будівлю.

— Вам туди, – вираз його обличчя змінився на більш привітний.

— Дякую, – незнайомка зробила щось на кшталт реверансу, який був зайвим. Але їй він здався виправданим через лискучий чорний смокінг пана.

— Перепрошую, а що тут?

Дівчина переймалася не таємницями похиленої будівлі з вінзелюваними дверима. Тут повно такого. О ні, її цікавило куди поспішав цей чоловік з грайливим поглядом. Надто впевнено бісенята у світлих очах запрошували до запального танцю.

— На жаль, леді, вам сюди не можна, – незнайомиць вирівнявся і вправно зачесав волосся назад. – Тут Чоловічий клуб.

Не чекаючи відповіді він зовсім не елегантно штовхнув двері позад себе і зник у темряві нескінченного коридора. Від нього лишився лише аромат вишуканого парфуму.

Невідомо хто, коли і навіщо заснував Чоловічий клуб. Але всі знали його правила: одночасно членство отримувало п'ять особливих чоловіків, які втрачали свої імена, набуваючи натомість безмежної влади. Вони могли робити тут що заманеться, але здебільшого збиралися в ошатних погано освітлених кімнатах і насолоджувалися компанією один одного.

Сьогодні це була маленька зала з голими стінами і м'якими меблями. Коли незнайомиць у смокінгу увійшов до неї, то побачив четвірку зрілих добре вбраних чоловіків. При їх немодельній зовнішності, у постать і обличчя кожного хотілося вглядатися годинами.

The girl thought he appeared out of thin air. A tall man with long slicked back hair leaned over her and smiled so insincerely that for a moment he became the word “deception”.

“Are you, maybe, lost?”

“Ehm... oh,” the girl blushed and stepped back unwillingly, “N-no, sir... I... to the library.”

The man smoothly pointed with his graceful hand to the neighboring house.

“There’s your way,” his expression changed to a more amicable one.

“Thank you,” the girl did some sort of a curtsey, which was odd. But she thought it was fitting with the mood of gentleman’s sleek black tuxedo.

“Sorry, but what’s in here?”

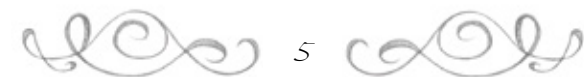
The girl wasn’t interested in the mysteries of the sloping building with decorative carved-wood doors. Oh no, she was rather interested where the playful looking man was hurrying to. The devils in his bright eyes were too eager to take you for a dance.

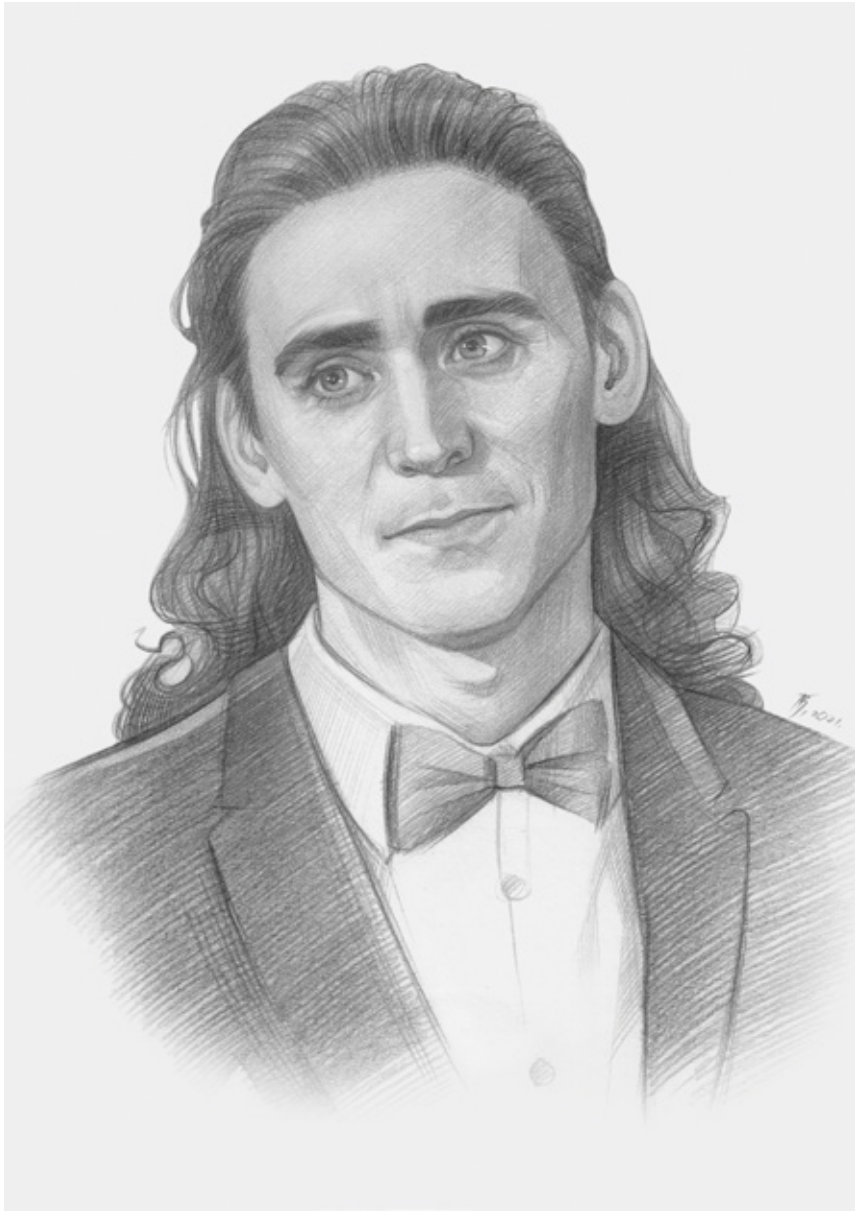
“Unfortunately, my lady, you can’t come in here,” the stranger stood tall and combed his hair back. “It’s Men’s Club.”

Never waiting for an answer, he crudely pushed the doors and disappeared in the shadows of a never-ending hallway. The only thing that stayed after him was the odor of his exquisite perfume.

It’s unknown who, when and why founded Men’s Club. But everyone knew it’s rules: only five special men got membership; in request they would lose their names, gaining immense power. They could do here what they pleased. Though, the main thing that they did was to gather here in luxurious shadowy chambers and enjoy the company of each other.

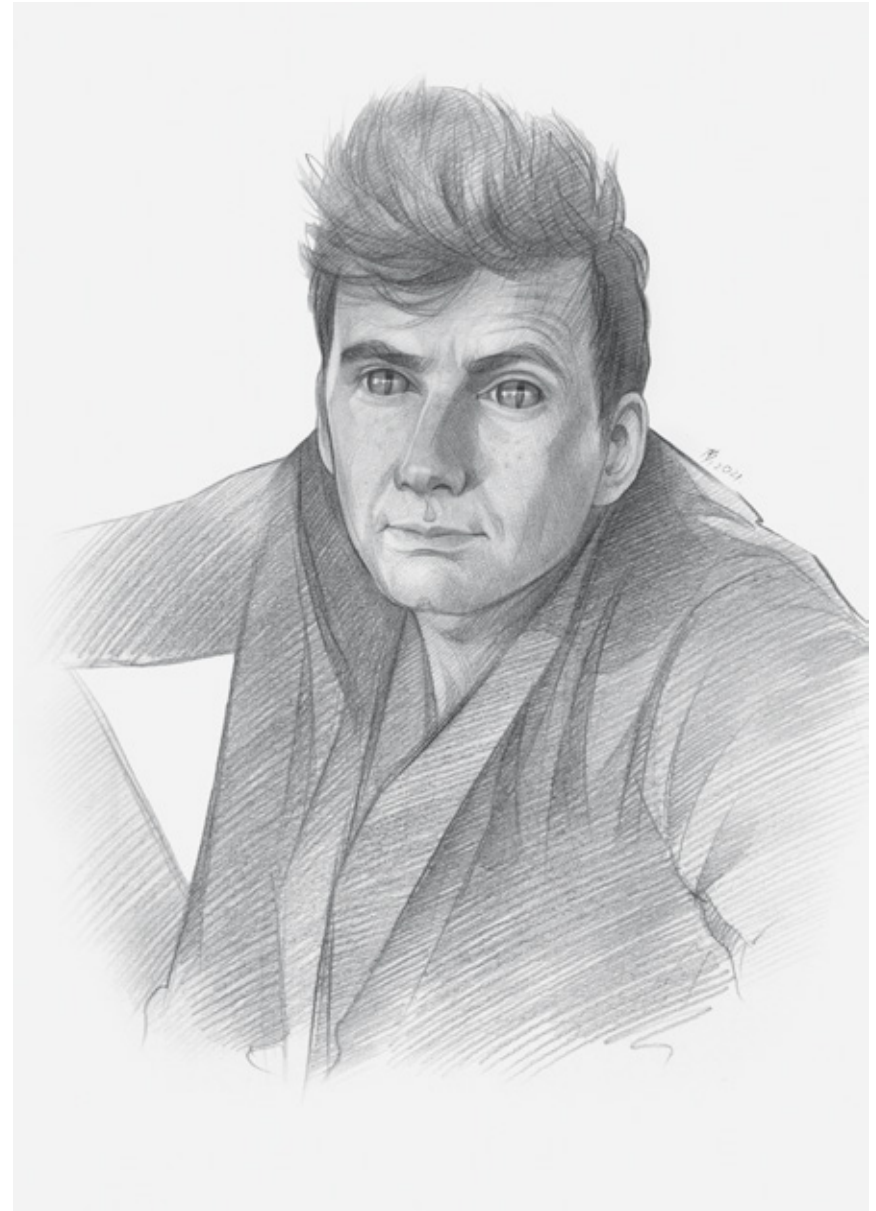
Today it was a smaller chamber with bare walls and soft furniture. When the stranger entered, he saw the four well-dressed virile men. And although they were not beautiful, one wanted to stare at their postures and faces for hours.

Men's club

Story by Kateryna Dudar; illustration by Tetiana Likhachova 2021

Men's club

Story by Kateryna Dudar; illustration by Tetiana Likhachova 2021

— Гадав ти не прийдеш, – процідив кризь зуби Третій. Його руда верхівка височіла над іншими понурими і нахиленими вбік. Лискуча зачіска відбивала тепле світло оздоблених світильників так, наче сама горіла вогнем. Через це сонячні окуляри на гачкуватому носі виглядали доречними.

П'ятий замість привітання пошкірився:

— Неодмінно колись так і буде, але сьогодні не моя черга, – чоловік всівся у крісло і став повільно перебирати пальцями по підлокітнику.

На нього роздратовано вирячилися.

Хтось із присутніх прийшов на збори востаннє. І це точно не П'ятий. Бо з таким номером лишаються надовго, хоча і прибувають самотніми. Інші ж з'являються по двоє і рідко затримуються без партнера.

— Ніяк не збагну чому саме зараз... – протягнув низьким голо-сом Перший. Він вдумливо вглядався у стіну, ніби на ній і справді висів календар з позначками. Його чорнява голова сперлася на руку, а губи стиснулися від напруження. Це разом із білою сорочкою і годинником на руці надавало йому вигляду директора фірми, у якого падають продажі. Якби не світлі очі з широкими бровами, у яких було щось дитяче, він би нагадував банкіра.

— О, тільки не починай! – простогнав Третій і безсило сповз зі свого місця. Його і так мучила думка про чергову непритомність свого майбутнього, а тут ще й цей кучерявий гугнить.

Чоловіка штурхнув у бік Четвертий. Низенький білявий товстун у старомодному костюмі, котрий мало з ким говорив і рідко сперечався, якщо справа не стосувалася літератури чи кухні, найменше вписувався у пафосну компанію. Але будь хто, опинись у ту мить у Клубі, одразу звернув би увагу на його світлий образ.

— Що? Повітря і так загусте. Ось-ось потріскаються вікна, – гаркнув рудий і потягнувся до келиха червоного вина, який з усіх скляних сил намагався не додавати подіям драматизму.

“Thought you wouldn't come,” the Third hissed through his teeth. His red head was held higher than every other's in the room. The sleek hair reflected the warm light of the lamps in such a way, that it seemed like burning. The shades on his crooked nose looked fitting.

The Fifth grinned to welcome.

“It will surely come to that, but today is not my turn,” the man sat down and started plucking at the arm of the chair.

Everybody looked at him annoyed.

One of them came to his last meeting. And it surely wasn't the Fifth. With such a number people stay longer, although they come solitary. Others come in two and rarely stay without their associate.

“I can't contemplate, why now...” hummed the First. He looked intently at the wall, as if there really was a marked calendar. His dark head leaned on the hand and his lips clenched in tension. This emotion, matched with his white shirt and a watch on his hand he looked like a president of a company losing stocks. If it were not for his bright eyes and childlike bushy brows, he would look like a banker.

“Oh, don't even start!” moaned the Third and powerlessly slipped out of his place. He was already tormented by a thought of an unclear future, to add the curly one's complaining.

The man was nudged by the Fourth. He was a short stout blond man in a weathered suit who never talked and complained much, if only the topic were not literature or kitchen. He was the least fitting for this lousy company. But whoever appeared in the Club would notice his bright image first.

“What? The air is already too stuffy. The windows are about to crack,” growled the red-head and reached for the red wine in the glass, which was taking all its glass power not to make the events more dramatic.

